

İnanın ki Yok Sonrası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Aralık 2015

Su akar, yolunu bulur. Heybetli bir söylence zannımca. Ne var ki bunda şimdi, değil mi?

Dokunuşu nüktedan ılık bir kış günü, sözüm ona ve rağbet görmediğim tescillendi neredeyse. Neden, dersiniz... İnanın ki lafını etmeye değmez.

Göstermelik bir mutluluk mademki bahşedilen, hiç lafı dolandırmaya yok niyetim. Bir varmışım da yoksun kılındığımın ertesinde illa ki gölgelenecek şu münafık ve sancılı gündönümü. İşin aslı, zaman evrildikçe ve ben sırtımı yasladıkça kadere ki aramız pek iyi değil son zamanlarda. Önce terk ettim sonrasında terk edilmiş kadar hicap yüklü bir ayrılığa tekrardan göz kırptım. Aymaz bir gölge iken, kavuran şu kış güneşi ben de sağaltmaktayım gün yüzüne çıkmamış düş kırıklarımı.

Neye niyet, neye kismet... Aşk'a dokunmaksa yüreğin tecellisi, aniden nükseden nefret kıvılcımları ile ayrı düşünüyorum beynamaz kırılmalığım nazire eden o sıdkı sıyrılmış yıldız tozlarına bandığım soluk tenimi.

Gün nasıl da heybetli, Tanrı kadar da görkemli hayatın mizacı. Bir öyle bir böyle yuvarlanıp gidiyoruz. Sahi, sen ne zaman bozdurdun altın duyularını? Bana gelince, sitem yüklüyüm hanidir soluklandığım o durgun gölün tam da bitiminde. İşin aslı ne göl var ne de sırtımı yaslayacağım haşmetli bir dağ. Ah, benim akılsız başım. Gittin gideli, diyeceğim kimse de olmadığına göre neyin ya da kimin yasını tutuyorsam artık. Mazoşist bir bildirge mademki aşkın izdüşümü bir yandan büyütüyorum acılarımı. Kırık bir tarakla sağaltıyorum kırık acı diplerimi. Seviyorum hem de nasıl. Kimi mi? En çok da kendimi. Sanırım fazla barışık değilim evrenle: Kaydım kuytum da yok madem, sicilimi taratıyorum o esrikli dökümlere girip ismimi, donatıyorum ekranı, tezahürü kısık bir gülümsemeye denk gelirken. Davul bile dengi dengine. Eh, kaç tuşu kırılmış ve akordu bozuk bir piyanoyken elimin altındaki, hangi şarkıyı çalsam de kovulsam dokuz köyden. Varlığımı idame ettirmek adına tüm beyanatım.

Akla zarar doğrusu. Gümbürtüye gitti koca bir ömür. Hacizli bir sağanak kadar ahkâm kesen ne olabilir ki? Söyleyeyim, külyutmaz düşlerimin kurtarıcısı Tanrı iken rast geldiğim tüm duraklarında şu ahir ömrün, haybenden tüketmeye ve türetmeye devam ediyorum isli ve sancılı zamanı.

Sorumsuz bir sorun ki sorunlu bir sorumsuzluk kadar kifayetsiz ve sakıncalı dōşemesine ne yığıyorsam.

Tedarik ettiğim küfe küfe gözyaşıma hürmeten fazlasıyla yoksun kılındığım neşe ve her nasılsa gideceğim istikameti bilmesem de kesilmişken biletim. Boş bir bavula doldurmuşken kırpık yarınları, boyutsuz tecellisine rast geldiğim anlamsız nakaratlarla donatılmış yeryüzü. Gök kubbede asılı

kalmaktansa bir mefta kimliğinde, varsın gölgemi kaybedeyim tevafuk bildiğim o dönemeçte.

Anlık istişarelerin soluksuz teferruatlarında, tıkanılmışlığımın hezeyanına yüklediğim öfke kadar hiçim hatta hiçlikten de öte.

Ötesiz dünyaların ikrarını soluklandığım gömülü aşkların hangi tınısına rast geldimse, işte o soyut ve hicap yüklü yalıtılmışlıkların nezdinde varlıksız bir nota kadar isyankârim. Gamli bir rotanın izdüşümünde, densiz dünlerimin belalı mazarını yâd ettiğim düş ötesi bastırılmışlığımın anlık arsızlığına rast gelip gerisin geri kaçmaya mecbur bırakıldığım o izdüşümün revnak kayıtsızlığında devrik bir mizacın gölgelenmiş kim bilir hangi makamıym da yüz sürdüğüm, iz bildiğim yetilerimin yoksunluğunda yoklukla imtihanıma bile şükreden bir garip kadar asılsız ve yalansızım.

Yitip giden çocukluğum kadar mecazi bir öngörü olabilir mi dünden arda kalan ama her nasılsa andan uzak yine de yarına devrettiğim ikballerimin reçetesinde gönümü doyuran bir safsata yeri geldi mi duymaktan imtina ettiğim bir tantananın tam da merkezinde meşk ettiğim...

Ağlak bir yüz ve yeri geldi mi çığırkan sevinçlerini gönülden yükselen gama tezat, hanidir piyanonun tuşlarının telaffuz ettiği gam resitaline nazire eden çığırkan bir yalnızlığın beyanatında anlamsız bir çığlık, dünden uzak yine de erişemeyeceğim bir rakımda olmasını ısrarla inkâr ettiğim... Aşk gibi kutsanmış iken yürek kadar soğutulmuş belki de kışa nispeten daha sıcak bir döngüde ısınmaya kani olacağı yüreğin.

Bana ait zamansız yok oluşların, evrene ait göreceli hüznün duraklarının ihlal edildiği bir rotada aralıksız sürüp giden nöbetim. İnkâr edemeyeceğim bir boyutta nükseden safran sarısı o beynamaz düşlerim hanidir yok saydığım hanidir yok sayıldığım yine de niyazıma sığdırdığım ve eksiltmeden anlam yüklediğim dermansızlığım.

Aniden çakan şimşekte yoksun bırakıldığım kimliğimden nasıl ayrı düştüysem yine aniden intikal eden o üşengeç bir düşüngecin tecellisinde can bulan teskin edici bir yoksunluk kadar nüktedan, hanidir sakındığım hanidir sakladığım hanidir ikame ettiğim bir benliğin çatı arası yalnızlığı...

Kimsesizliğim mi kimlik kaygımın rötuşunda beyan ettiğim kayıp yarım mı... Hali hazırda varsıl bir gölgeye tekabül eden iç sesim kadar izafı mi yoksa ayrı düştüğüm yine de ayırtıramadığım ne çok çekince an'ı kıymete bindiren ansız bir gösterge belki de.

Düşünmeyi becerdiğim sürece varım.

Varlığımı idame ettirdikçe tescilliyorum zihnimin kıvrımlarını.

Hissetmekten yoksun olmamak belki de en büyük yoksunluğum.

İnkârsız günler haddinden fazla bir yalıtılmışlık ile tahakküm yüklü karanlığını sırtlarken köşe bucak, kapıp koyuverdiğim anlık dokunuşlar kadar mecalsiz bir istemle yansıyorum, yansıtıyorum ve kırılıyorum. Kırgın çiçeklerin sıkılğan ritüelinde, bıkkın ve yorgun edimlerle hayat bulan tutarsızlığını yordarken hayat dökümü menkıbelerin, gönül gözümün gördüğüne kâiniyim bir o kadar teferruat yüklü eylemlere yüklediğim anlamlara toz konduramazken, itilmişliğin bitiminde tütsülüyorum arsız ve ansız düş kırıklarımı.

Mizacı yitik bir şehre denk gelmiş o sessiz kalabalığın hangi sırasına denk düşüyorum da görmez gözlerin indinde bir kıvılcıma delaletim...

Sıra dışılığın sıradanlığında verdiğim kayıplara söz geçirememiş iken ayracında hayatların kestirmeden vardığım hangi sokak kim bilir kaybolmak adına tescilli bir ikametgâha dahi haiz olamadığım.

Süzen bakışlar hicaz yüklü, sanrılar konfeti misali hele ki çalıntı rüyalarımın bekçisi melekler bile yorgun ve bıkkınken ne yapsam da uyanık tutsam çocuk yanıımı. Bariz olan şu ki, hiç mi hiç niyetim yok öyle şatafatlı bir hayatı yudumlamaya. Kırıklarım ve devingen o sakil kimliğime sığdırdığım kifayetsiz göstergesini hayat teleskopunu da ekledim mi, yana yakıla büyüyorum bir o kadar gözümde büyüttüğüm yalnızlığımın dolambaçlı hüznün ve rehabetine katık yaptığım gönül yorgunluğumu da dâhil ettim mi, yok benden iyisi.

Bezgin bir düş sakiniyim altı üstü.

Ansızın bastıran ahmakıslatanın en sevdiği ahmağım hatta.

Aşka ayarlı frekansı şu gök kubbenin mademki tescilli bir aymazlıkla hasreti yudumluyor, sorun değil, bir ömür beklerim. Gerçi giden gittiğiyle kalıyor ama... İnanın ki sonrası yok. An itibarıyla büyütüyorum hayal kırıklıklarımı hatta kırıyorum uçlarını olur da tescilli ve günü birlik bir sevinç yumağına denk düşerim diye.